

PRECIZARE: Versurile poetei Kiki Dimoula publicate în nr. 8 al revistei noastre au fost traduse din limba greacă de **Angela Bratsou**.

Adrian Voicu

Otrava noastră cea de toate zilele

Un prieten care voia să facă pe deșteptul sau pe budistul, nu mi-am dat seama, mi-a spus la o bere că în viață contează doar cât de frumos ai trăit, cât de mult ai iubit și cât de elegant te-ai despărțit de cele ce nu-ți erau destinate. Asta se întâmpla când eram la al cincilea rând plătit de mine și după ce îl informasem că mă despărțisem recent.

Pe când mă pregăteam să-l bag în mă-sa, îmi spuse: „Să știi de la mine, mă, că eu am citit mult și am pățimit și mai mult, pe lumea asta există oameni care iubesc doar o dată și oameni care iubesc. Pentru primii dragostea e leac, iar pentru ceilalți e otravă. E leac pentru aia de iubesc o dată și-i ține toată viața sau, dimpotrivă, trăiesc o mare dezamăgire care-i lecuiește definitiv de iubit și nu se mai leagă niciodată de vreun suflet”. „Și de ce-i otravă pentru ceilalți?”, l-am întrebat. „Mă, cum să-ți zic eu, e ca un drog pe care, de ce-l iei, de-aia îl vrei mai mult. Adică, fără să-ți dai seama, ajungi să te otrăvești cu iubire. Paradoxal, nu? Încă nu-s beat definitiv, dar pot să-ți spun că tu faci parte din a doua categorie.”

Era pe vremea când frigul domnea prin case, iar plapuma îmi devenea prea mică în timp ce mă excitam ca prostul citind noaptea „Pisica în cizme”.

Îndrăzneala cu care ghiociei începeau să crape zăpada și vioșia cu care mugurii spărgeau crengile pomilor mi-au dat curaj și am invitat-o să împărțim o savarină și un Cico la cofetărie. Apoi, odată cu cireșele de mai, i-am propus să ne plimbăm pe lângă linia ferată. Am început să facem asta seară de seară, aproape. Ascultam în amurg cum vorbeau șinele, iar când ne șopteau că vine trenul, puneam pe ele monede de 25 de bani, strânse de mine cu săptămâni înaintea. Monedele presate le-am găurit cu un cui și i-am făcut brățară din ele. Credeam că brățara aia strânsese-n ea toată dragostea lumii de dinaintea noastră și, cât avea să o poarte la mână, nimeni și nimic nu putea să o ia de lângă mine.

La prima agapă am invitat-o timid la dans. Exersasem îndelung acasă cu un cuier-pom și, încet, încet, mi-am vârat piciorul drept între picioarele ei. Unii mai mari din liceu îmi povestiseră că așa se excită gagicile. Eram total nedumerit, din partea ei nesimțind vreă reacție, dar eu simțind că-mi explodează prohabul. Apoi, profitând că tocmai se luase curentul, am trecut la nivelul următor. Până să vină gazda cu lumânări și lampă pe gaz, i-am băgat limba în ureche. Nu numai că n-a fost încântată, dar m-am și trezit cu o palmă-n cap. De cum se făcuse întuneric, ea, săraca, rămăsese cu gura-n aer, iar eu, ca dobitocul, îi luasem timpanul la lins. La noi s-a dovedit că din mici greșeli se nasc marile iubiri.

Am dat la aceiași liceu. Eu am picat primul sub linie, ea a intrat a treia. Ne vedeam zilnic, după ore. Asta s-a întâmplat până pe la jumătatea clasei a XI-a, când ai ei au hotărât că le trebuie încă un doctor în familie. Au băgat-o la program spartan de pregătire pentru facultate, cu meditații multe și timp liber mai deloc. Abia de ne mai vedeam o dată pe săptămână.

A fost groaznic. Îmi era dor de ea întruna. Mă durea de dor. Când ne vedeam nu știam ce să fac mai întâi, s-o sărut, s-o mănânc, s-o răpesc sau să-i țin cât mai mult inima lângă inima mea. Despărțirile erau crâncene și întotdeauna înecate-n lacrimi. „Când te mai văd?”, o întrebam. „În fiecare vis din noapte, în fiecare șoaptă din zi”, îmi răspundea plângând.

Dar eu știam că nu știe. Nici unul dintre noi nu știa. Trebuia să-i mintă pe-ai ei ca să plece de-acasă. Ba că se duce să împrumute o culegere de chimie, ba că și-a pierdut manualul de biologie de-a XI-a și să roage o colegă să i-l dea, ba că...

Îi scriam bilețele și i le puneam la ușă, sub preș. După ce lăsam bilețelul, înainte să plec, rămâneam uitându-mă la bucata de lemn care separa cele două lumi pe care încercam să le fentăm ca să ne trăim dragostea. Priveam ca prostul vizorul și plăcuța de aramă pe care scria „Ap. 36 – Familia Doctor...”. Îmi venea să smulg ușa, să dărâm pereții și să-i dau dracului pe ai ei și pe toată lumea care ne era împotriva.

Am încercat să o văd înainte de examen, dar ai ei n-o lăsau să se miște un milimetru în afara drumului pe care i-l

traseră cu mult timp înainte. Evident, ea a intrat cu brio la Medicină, eu am picat cu succes la Electrotehnică.

Cum știam că se va duce cu părinții la Eforie Nord la vreo săptămână după afișarea rezultatelor, i-am mințit și eu pe ai mei că au băiat student, ca să mă lase la mare. N-aveam bani de Eforie Nord, așa că m-am cuplat cu niște prieteni care aveau părinții prin nu știu ce sindicat muncitoresc și am luat o cameră la o așa-zisă vilă în Eforie Sud.

A fost cea mai frumoasă vacanță din viața mea. În prima zi ne-am luat amândoi espadrile, ea roz, eu negre, iar următoarele zile le-am tocit tălpile. Nu ne-am mai dat drumul la mâini și ne sărutam întruna. Mâncam pe unde apucam, în general, gogoși, că erau cele mai ieftine.

Acasă am continuat să ne vedem zilnic toată vacanța. A fost sublim. Toată așteptarea mea din liceu îmi era răsplătită. Ea era din ce în ce mai frumoasă, mai îndrăgostită, mai adâncită în inima mea.

I-am propus să fugim, dar a trebuit să meargă la facultate. Pentru că n-avea rost să fug singur, eu a trebuit să plec în armată. Ironia sor! ii, la grăniceri.

După șase luni am avut prima permisie. Am mers direct la ea, la cămin. Îmi dăduse adresa într-o scrisoare. Mi s-au tăiat picioarele și mi-au dat lacrimile când am văzut-o, iar când am luat-o în brațe, parcă-mi venise Crăciunul. Apoi a ieșit unul din baie care s-a recomandat „prietenui” ei.

Ea s-a înroșit de rușine. Eu m-am înroșit de furie. Ca să nu-l omor pe-ăla, am făcut regulamentar stânga-mprejur și am luat-o fuga marș pe scări, la vale. Șapte etaje le-am parcurs în mai puțin de jumătate de minut.

Când am ieșit pe ușa căminului, încă o mai auzeam strigându-mi numele. Multe săptămâni ce au urmat am auzit-o strigându-mi numele.

Caietele cu poezii și dor pe care le strânsesem în atâta amar de vreme le-am legat de un bolovan și le-am înecat în Dâmbovița. Eram pustiit și fără rost. Ce căutam acolo? Ce căutam pe lume?

Nu știam încotro să apuc, așa că m-am întors la Gara de Nord. După 12 ore intram în unitate. A fost prima și ultima permisie în care am fost în cei doi ani de armată. Cele 9 luni cât știa ai mei că se face armata la TR (Termen Redus, era pentru cei care luau la facultate) trecuseră, așa că am fost nevoit să le spun că băiatul lor a fost prost și picase cu brio.

Fără ea, armata mi-a trecut mult mai repede. Nu mai aveam motive să număr clipele până aveam s-o văd și nici să visez. De nici un fel. În plus, toate gândurile rămăseseră cu mine, n-aveam unde să-mi mai fugă.

În armată m-am apucat de învățat pentru facultate. Era ca o datorie pe care trebuia să o plătesc alor mei. Nu m-au crezut când le-am spus că sunt student decât atunci când le-am arătat carnetul, adevărul de la secretariatul facultății și bonurile de la cantină.

Viața mi-a fost frumoasă în facultate și avea să mă poarte prin patul multor colege. Demult nu-mi mai păsau sfârșiturile, demult nu mă mai dureau lacrimile sau vorbele.

Am întâlnit-o după câțiva ani de la absolvire la munte, la o conferință. Ploua. Ploua meticulos, mocănește. Se mărita-se între timp.

„De când te-am întâlnit am învățat să iubesc ploaia”, îi spuneam pe vremuri. I-am spus același lucru și atunci. Am mers într-un băruleț și ne-am povestit neîmplinirile la un pahar de vin. Apoi am înnotat poveștile de paharele de vin până spre dimineață. În ziua aceea aveam să plecăm pe la jumătatea conferinței. Seara ne-a prins în șezlonguri, pe balconul camerei mele.

„Mi-a înghețat ceafa”, i-am spus în timp ce ne căutam stelele. „Am mâinile reci, dar știu cum pot să te încălzesc”, mi-a zâmbit, apoi mi-a pus pe ceafă fierbințeala dintre picioare, visată și răsvisată, dorită și răsdorită de mine ani la rând.

Am făcut dragoste iar și iar, până la deshidratare. „În tine mă sfârșesc și-n tine renasc”, i-am spus la un moment dat răsând. „Uite”, i-am zis apoi, luându-i un sfârc aluniu într-o

nară, „îți prizez sânii. Vezi că e așa cum îți spuneam pe vremuri, că ești ca un drog pentru mine?”

„Mai îți minte când am vorbit că o viață mă cauți tu, iar în următoarea eu?”, m-a întrebat ea în ultima seară. „Am văzut, am visat, speram că mă vei găsi, știam că mă vei găsi”, i-am răspuns, mângâindu-i mătasea părului. „Acum e rândul tău”, mi-a zâmbit ea din alte vremi.

În București am fost nevoiți să ne întoarcem fiecare la ale lui. Căsnicia ei era un eșec total. Erau ani de când nu mai avea nimic în comun cu bărbatu-său, dar mergea înainte. Din inerție, comoditate, obișnuință sau, poate, datorită faptului că nu apărusem încă.

Ca un făcut am descoperit într-o cutie din cămară teancul de scrisori pe care ea mi le scrisese cât am fost în armată. Nu avusesem curaj să deschid niciuna, niciodată. În ziua când ne-am întors de la conferință le-am citit pe toate. Mi s-a făcut atât de dor de ea încât era să leșin.

Eram convins că întâlnirea noastră nu fusese întâmplătoare. Viața îmi mai dădea o șansă cu ea și nu aveam de gând să dau greș. De data asta nu trebuia să mă întorc și să plec, ci să stau și să lupt pentru iubirea mea.

Eram fericit că nu puteam dormi pentru că nu era lângă mine. O iubeam și, inconștient, trupul meu îi simțea lipsa, îi dorea atingerea și mă ardea fiecare secundă în care nu eram împreună.

Ne vedeam în fiecare zi, câte-o jumătate de oră, o oră întreagă, două, mă rog, atât cât ne permitea programul ei. Îi priveam profilul conturat pe apusul soarelui și mi se făcea dor de marea de altă dată. „Știi că te iubesc, da?”, îi spuneam când eram nevoit să-i dau drumul să plece acasă. „Știi până azi”, îmi răspundea zâmbind. „Dar mâine?” „Mâine e un alt azi”, îi răspundeam, deja gândindu-mă cum să fac să treacă mai repede timpul până la următoarea întâlnire.

Începeu și ei să-i fie din ce în ce mai greu să lipsească de acasă, în special în weekenduri. Într-una din zile a venit foarte supărată la întâlnire. Nu a stat decât un sfert de oră și plecat. A doua zi s-a întâmplat același lucru. În weekend nu se puneau problema să iau legătura cu ea, așa că am fost vecin cu nebulina până luni.

„Auzi, ție frică de moarte?”, m-a întrebat cu urme de lacrimi în ochi. „Nu de moarte mi-e frică, ci de faptul că nu te-aș mai întâlni în altă viață”, i-am spus strângându-o în brațe. „Hai să fugim!”, am continuat. „Hai să fugim cum n-am făcut-o atunci!” S-a smuls din brațele mele și a plecat plângând. Mi-am dat seama că are probleme acasă.

Apoi a venit frigul și n-am mai putut să ne mai vedem prin parcuri. Începusem să ne vedem o dată la trei zile, apoi o dată pe săptămână. Simțeam că viața se scurge din mine cu fiecare zi în care nu o vedeam.

Într-una din seri, a venit la mine acasă. I-am spus că nu mai pot așa și că trebuie să ne mutăm împreună. Nu mai rezistam s-o pierd încă o dată. M-a strâns tare și mult în brațe, până i s-au albit mâinile. A băgat mâna în geantă și a scos un pachet de hârtii legat cu un șnur. „Ce-ai acolo?”, am întrebat-o zâmbind. „Că n-a venit Crăciunul.” „Ți-am adus ceva prețios, de demult, ceva care n-ai mai apucat să-mi dai”, mi-a spus ea misterioasă.

Am făcut ochii mari. „Mai îți minte când erai în armată și ai venit la mine, la cămin?” Un fior rece a început să pună stăpânire pe mine. Nu putea fi adevărat. „Sunt caietele pe care le-ai aruncat atunci în Dâmbovița”, a continuat ea. „Anul ăla a fost secetă mare și aproape că a secat Lacul Morii, iar din Dâmbovița mai rămăseseră doar câteva bălți. Văzusem de departe cam pe unde ai aruncat plasa cu care veniseși la mine, așa că am pus recompensă la intrarea în cămin. Am găsit-o după două săptămâni. După ce am citit caietele, m-am rugat lui Dumnezeu să mi te scoată în cale, ca să îți le dau și ca să...”

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și simțeam că mă ia cu leșin. Cu mâini tremurânde am luat pachetul. „Ca să?”, am îngăimat.

„Iată-mă!”, și-a desfăcut ea brațele, prinzându-mă la timp ca să nu mă prăbușesc de emoție. ■■■